USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **ML Group s. r. o.**, se sídlem Chabařovická 1796/13a, Praha, zastoupen Mgr. Jiřím Kokešem, advokátem se sídlem Na Flusárně 168, Příbram, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2021, č. j. 17 Af 24/2020 - 49,

takto:

I. Řízení **se zastavuje**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2021, č. j. 17 Af 24/2020 - 49, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2020, č. j. 22794/20/5300-21444-711275.

[2] Vzhledem k tomu, že s podáním kasační stížnosti je spojen vznik poplatkové povinnosti [§ 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“)], a stěžovatel tuto povinnost současně s podáním kasační stížnosti nesplnil, Nejvyšší správní soud stěžovatele usnesením ze dne 9. 2. 2022, č. j. 7 Afs 10/2022 - 17, vyzval k zaplacení soudního poplatku ve výši 5 000 Kč.

[3] Ke splnění poplatkové povinnosti byla stěžovateli stanovena lhůta 15 dnů od doručení uvedeného usnesení s tím, že byl poučen o následcích nezaplacení zákonem stanoveného poplatku ve stanovené lhůtě. Usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 11. 2. 2022. Stěžovatel však soudní poplatek ve stanovené lhůtě a ani následně neuhradil.

[4] V podání, které bylo zdejšímu soudu doručeno dne 23. 2. 2022, stěžovatel sdělil, že nemá dostatek prostředků na zaplacení soudního poplatku a požádal o osvobození od soudních poplatků. V žádosti uvedl, že soud musí při rozhodování o osvobození

od soudních poplatků vzít v potaz osobní, majetkové a výdělkové poměry stěžovatele a zároveň výši soudního poplatku a povahu uplatňovaného nároku. Dle výdělkových a majetkových poměrů stěžovatele je třeba uzavřít, že si stěžovatel nemůže dovolit jednorázově vyměřený soudní poplatek uhradit. Dne 9. 3. 2022 obdržel soud podání stěžovatele ze dne 7. 3. 2022, v němž se vyjádřil ke svým majetkovým poměrům. V tomto podání uvedl, že nevlastní žádný nemovitý ani movitý majetek, nemá bankovní účty ani žádnou likviditu. Pouze finanční správa eviduje vůči stěžovateli nedoplatky na daních ve výši více než 16 000 000 Kč včetně příslušenství. K tomu doložil vyrozumění o výši nedoplatku ze dne 15. 12. 2021, rozvahu ke dni 31. 12. 2021, výkaz zisku a ztrát ke dni 31. 13. 2015 a přílohu k účetní závěrce.

[5] Usnesením ze dne 23. 3. 2022, č. j. 7 Afs 10/2022 - 31, Nejvyšší správní soud návrh na osvobození od soudních poplatků zamítl a opětovně stěžovatele vyzval k úhradě soudních poplatků ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení usnesení. Soud shledal nevěrohodným tvrzení o absolutní nemajetnosti stěžovatele, resp. o nemožnosti získat finanční prostředky k úhradě soudních poplatků. Stěžovatel, který je právnickou osobou, a který prováděl obchodní činnost, v rámci které uplatňoval nárok na odpočet v řádech miliónů korun, si z této činnosti mohl vytvořit dostatečné rezervy na úhradu případných vedlejších výdajů. Soudní poplatek ve výši 5 000 Kč je při srovnání s rozsahem jeho obchodní činnosti pouze nepatrnou částkou. Mimo to je soudu z úřední činnosti známo, že stěžovatel soudní poplatek v řízení před městským soudem za podanou žalobu uhradil a že je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem.

[6] Podáním doručeným zdejšímu soudu dne 11. 4. 2022 stěžovatel znovu požádal o osvobození od soudních poplatků. V této žádosti stěžovatel tvrdí, že má za to, že dostatečně prokázal svoji majetkovou situaci. Vzhledem k enormním částkám, jejichž úhradu požaduje finanční správa, je pro stěžovatele nemožné si finanční prostředky na úhradu soudních poplatků obstarat. Vůči stěžovateli je vedena daňová exekuce a jeho situace se výhledově nezlepší.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal důvod rozhodnout samostatným usnesením o opakovaném návrhu stěžovatele na osvobození od soudních poplatků. Vycházel přitom z judikatury týkající se opakované žádosti o osvobození od soudního poplatku, podle níž obecně platí, že o takové žádosti musí soud rozhodnout dříve, než pro nezaplacení soudního poplatku řízení zastaví. Toto obecné pravidlo má však své výjimky. Jeho mechanické uplatňování by totiž mohlo v některých případech vést ke zbytečnému prodlužování řízení opakováním stále stejných žádostí a rozhodováním o nich. O opakované žádosti o osvobození od soudního poplatku v rámci jednoho řízení je tudíž soud povinen rozhodnout jen v případě, že tato žádost obsahuje nové, dříve neuplatněné skutečnosti (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2008, č. j. 4 Ans 5/2008 - 65, nebo ze dne 16. 12. 2015, č. j. 8 As 145/2015 - 12, nebo ze dne 12. 10. 2016, č. j. 5 As 120/2016 - 32, a nález Ústavního soudu ze dne 20. 1. 2010, sp. zn. I. ÚS 1439/09, č. 10/2010 Sb. ÚS, odst. 17).

[8] V daném případě stěžovatel v opakované žádosti žádné nové skutečnosti (na základě kterých by bylo možno vydat rozhodnutí o osvobození od soudních poplatků) neuvedl. Pouze se snažil doložit své předchozí tvrzení. Nadto tak činil nedostatečným

a rozporuplným způsobem, neboť sice doložil vyrozumění o výši nedoplatku ze dne 15. 12. 2021, rozvahu ke dni 31. 12. 2021, výkaz zisku a ztrát ke dni 31. 12. 2015 a přílohu k účetní závěrce částky, nicméně jiné další skutečnosti stran jeho příjmů a výdajů na formuláři *„Potvrzení a prohlášení o, majetkových poměrech právnické osoby pro osvobození od soudních poplatků“* nedoložil. Opakovaná žádost - stejně jako původní žádost - nebyla tedy dostatečně konkrétní a neprokazovala stěžovatelem tvrzenou absolutní nemajetnost.

[9] Nejvyšší správní soud proto o uvedené žádosti znovu samostatně nerozhodoval (vedle výše uvedené judikatury viz též usnesení ze dne 25. 7. 2018, č. j. 8 Afs 61/2018 - 70).

[10] Podle ustanovení § 47 písm. c) s. ř. s. soud usnesením řízení zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Z ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) zákona o soudních poplatcích vyplývá, že poplatková povinnost vzniká podáním kasační stížnosti. Podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží.

[11] Stěžovatel ve lhůtě stanovené soudem ani následně soudní poplatek nezaplatil, přičemž o jeho žádosti o osvobození od soudních poplatků již bylo pravomocně rozhodnuto. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo než řízení podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích zastavit.

[12] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. dubna 2022

Mgr. David Hipšr
předseda senátu